

Вучичъ, и да е щѣлъ, пакъ не бы можаль да стои противъ онова голѣмо множество на срещъ, зацо-то Вучичъ е ималь стотины толкова колко-то сѣ имали оныя други-тѣ хиледы; обаче това поне е стояло до негово-то щение, щѣли да бѣде съзаклѣтнй непріятель на благодѣтельжть си или не, и то на она благодѣтель, кому то е былъ длѣженъ да благодари не токмо той нѣ и цѣла земя сѣрбска за избавление-то си отъ едно крайно робство. И тѣй като ударихъ противницы-тѣ на Крагуевецъ, предаде имъ той сѣ голѣмо задоволение градъ-тѣ 18. Януарія 1835. год., кой-то му бѣше вѣвѣренъ отъ князь Милоша да го варди. Нѣ и следъ това, като ся давахъ единъ пѣть турски ордены на нѣкои отлични человекы въ Сѣрбіѣ, кои-то бѣше донелъ князь Милошъ отъ Султанъ-тѣ кога-то ходи въ Цариградъ, и Вучичъ въ тажъ дѣлбѣ ся несчисли, кой-то мисляше несумнено че трѣба да ся даде и нему равно както и на други-тѣ, направи му това весма голѣмо възнемирение на духъ-тѣ, и отмѣстение-то стана му въ мисль-тѣ главна задача за да си утиши вѣрливый духъ, а най-паче на князь Милоша, ушъ като причина на това. А и освенъ тыя причины яви ся и друга: въ сѣщо врѣмя бѣше излѣгла въ едны нѣмски новины („Allgemeine Zeitung“) отъ 13. Окт. 1836. год. една статія противъ него; сиречь въ тажъ статіѣ бѣше описанъ подробно горѣпоменѣ-тѣ завѣрѣжъ противъ князь Милоша, въ нежъ бѣше представенъ Вучичъ като издайца, кой-то предаде градъ-тѣ на бунтовницы-тѣ; и това му зададе още по-голѣмѣ ранѣ на сѣрце-то, и отъ тоя часъ негова-та мѣрзость противъ